

Jászberényi Sándor

## HIDAK

A baj visszajött a kávézóba, és leült az asztalhoz.

A kezét a fehér egyenruhájának a nadrágjába törölte, majd lapozgatni kezdte Maros útlevelét. A főpincéren látszott az idegesség. Az egység bejáratánál állt és vakarózott.

Nyár volt, negyvenöt fok. Igaz az árnyékban kevesebb. Ott viszont a legyek zavarták az embert.

„Parancsol valamit az ezredesúr?” – kérdezte a pincér.

„Kávét közepes cukorral, vizet és shishát.”

„Nem tartunk shishát.”

„Tudom, hogy tartotok, ne okoskodj!”

Maros tekintete találkozott a főpincérével, amikor hátrament. A túlélést látta a szemében. Azt, hogy nem vitatkozol valakivel, aki fél órával ezelőtt agyonlőtt egy embert.

Nem tudták persze, hogy ez a rendőr lőtt. Valakit azonban agyonlöttek a felszámolás során. Hallották a lövést, a hisztérikus kiabálást. Az egyik vendég azt mondta, hogy egy Ahmed nevű férfit löttek agyon, azért, mert azt kiabálta, hogy „a nép a rendszer megváltozását akarja”. Valószínűleg felidegesíthette a rendőröket, mert ez a forradalom jelszava volt.

Mohamed hátrament, a kezében a shishával jött vissza. Fordult, parazsat hozott, és a dohányra tette. A rendőr a szájába vette a szipkát, a víz felbugyogott a pipában.

A kávézó túloldalán kezdődő nyomornegyedből szállt a füst. Nem volt már kiabálás. A férfiak nézték a lerombolt konyhókat, a nők sírtak, a gyerekek pedig a nőkbe kapaszkodva, tágra nyílt szemekkel értelmезték a pusztítást. Negyven fegyveres rendőr állt velük szemben.

A vezetőjük ült Marossal szemben. Már akkor elvette az útlevelét, amikor megérkeztek a nyomornegyedbe a buszokkal. Elvégezték a munkát, csak utána foglalkoztak a külföldivel.

„Látom, hogy újságíró. Tudja, hogy letartóztathatom hamis hírek terjesztéséért?”

„Nem csináltam semmit. Kávézni járok ide.”

„Majd fog. Maguk európaiak mind ilyenek.”

„Nem írok egyiptomi belpolitikáról.”

„Szóval maga nem félti a demokráciát?”

„Nem foglalkozom politikával.”

„Mind ezt mondja. Aztán meg gyártják a hamis híreket. Ha annyira rajong a demokráciáért, menjen Szíriába vagy Líbiába. Oda már elvitték.”

„De ide nem.”

„Hála az elnöknek.”

„Igen.”

„Ha hagyta volna, itt is az lenne, mint Szíriában. Romok és zűrzavar. De nem hagyta, mert a legjobbat akarja Egyiptomnak.”

„Igen.”

„Ha fájdalmas is, de minden, amit teszünk, a népért van. Vegyük például ezt itt. Két hónapja fel lettek szólítva, hogy menjenek el, bontsák el a kunyhókat.”

„A hidak miatt?”

„Igen. Ha elkészülnek a hidak, nem lesznek ekkora forgalmi dugók. Két hónapja minden héten szóltak nekik, de persze a fülük botját sem mozdították.”

„Talán nem volt hová menniük.”

„Már hogyné lett volna. Az elnök rendes házakat épített nekik a város szélén. Vízrel és árammal. Amit hallottam róluk, én is szívesen beköltöznék.”

„Talán nincs pénzük kifizetni.”

„Kétszáz gini az maga szerint sok?”

„Nem sok. De ők szegények.”

„Kétszáz gini az semmi.”

„Akkor miért nem mentek?”

„Mert ostobák és félnek. Mert ezt a mocskot ismerik.”

„Mi volt ez a lövöldözés?”

„Egy terrorista rátámadt az embereimre. Nem tehettek mást. Higgye el, ezt én sajnálom a legjobban.”

Hallgattak. Nézték a hosszú sorban álló embereket a buszok előtt. Kétszáznál is többen voltak, a kezükben azzal a holmival, amit meg tudtak menteni. Néhányukat Maros ismerte is. A fából eszkábált standjaikon árulták a szegényes portékájukat a náluk is szegényebbek-

nek. Bár a vonat már évek óta nem állt meg a nyomornegyed mellett, de az észak-egyiptomi idénymunkások még mindig a főút mellett ültek halomba kötött vésőikkel és kalapácsaikkal megbízóra várva. Sokan fordultak itt meg mindennap. Erre épült az élet.

„Nézze meg ezt jól. Szeretném, ha megértené, hogy mi történik itt. Ezek a buszok a jövőbe viszik az embereket. Tisztességes modern házakba, ahol nem az út közepén folyik a szennyvíz. Érti már?”

„Igen.”

„Minden nappal jobb lesz itt élni. Rohamosan fejlődik az ország. Meglátja néhány éven belül. Kairó lesz az arabok Párizsa. Kérem a telefonját.”

„Parancsol?”

„Azt mondta, hogy nem foglalkozik belpolitikával. Akkor nyilván nem fényképezett semmit. Nem haragszik meg, ha megnézem?”

Maros elővette a mobilját, és átnyújtotta. A tiszt hosszasan nézegette a képeket, majd letette az asztalra a telefont.

„Meglátja, milyen szép lesz minden. Kár, hogy nem sokan értékelik a rendőrség munkáját. Nem sok köszönetet látunk belőle.”

„Én tudom, hogy fontos munkát végeznek.”

„Egyiptoméért.” – mondta a tiszt és elérzékenyült.

Visszaadta Maros útlevelét, és felállt az asztaltól. Hosszasan bámult utána, aztán cigarettára gyújtott. Mohamed leült mellé, kivett egy szál cigarettát az asztalon heverő dobozból.

„Azt hittem, letartóztatnak.” – mondta, és sóhajtott.

„Nem csináltam semmit.”

„Nem kell ahhoz semmit sem csinálnod.”

Mohamed kihozott még egy zaccos kávé. Nézték a szegények menetét. Nem mindenki fért fel a buszokra, sokan gyalog indultak a külváros felé.

„Most mi lesz?” – kérdezte Maros, és a füstölgő sikátor felé mutatott.

„Semmi, habibi. A világon semmi sem.”

„De hát elmennek az emberek.”

„Majd visszajönnek.”

„Miért jönnének?”

„A kövek nem adnak, és nem vesznek semmit.”

Súlyos csend ült a környéken, amikor hazaindult. Nem bírta megállni, hogy be ne nézzen a sikátorba.

A kunyhók füstölő romjai mellett egy zöld galabijás férfi feküdt a sárban. Nagy vörös folt volt a mellkasán, amit már szívtak a legyek.

Egyiptomban mindenkit Ahmednek vagy Mohamednek hívnak, így amikor meghallotta, hogy lelőttek egy Ahmedet, nem igazán jelentett neki semmit sem. Ezt az Ahmedet azonban ismerte. Csempészett cigarettákat árult a környéken, a vevője volt. Mindig mosolygott, és remekül szórakozott azon, ahogyan próbált vele arabul beszélni. Egyszer nem volt nála elég pénz. Azt mondta Marosnak: „majd odaadod holnap.”

Fehér volt már az arca, a szemei pedig arra a pontra rögzültek, ahol Istennek kellene lennie az égben.

„A rendőrök azt mondták, hogy mellé fektetik, aki hozzá mer nyúlni.” – szolt ki Marosnak a sarki kisbolt tulajdonosa.

Egy hónapig Európában volt. Mire visszajött a városba, már sárgára festett daruk rakták le a híd alapjait, és a levegőben fehér por szitált. Az építkezéstől ötszáz méternyire újra álltak a nyomornegyed kunyhói. Amikor kiderült, hogy az új házakban se víz, se áram nincs, ráadásul kint van minden a sivatag szélén, az emberek lassan visszaszivárogtak a jövőből.

Újra üvöltött az élet a hömpölygő tömegben, mintha sosem történt volna semmi sem.

A kávézóban azt mondták Marosnak, hogy Ahmedet is eltemethették. Nem a rendőrség gyakorolt kegyet persze. Állítólag a kerületi tisztiorvos többször is odatelefonált, hogy nem vállalja a felelősséget azért az egészségügyi vészhelyzetért, amit egy temetetlen holttest a negyvenöt fokos egyiptomi nyárban okozhat.

Senki sem foglalkozott már különösebben az esettel.

Mindenki a vadászat lázában égett. Az Egészségügyi Minisztérium, mint minden évben, elrendelte a kóbor kutyák számának megritkítását, akik falkába verődve vadásztak a város kevésbé fejlett kerületeiben. Gyakori lett a kutyatetemekkel telerakott Ladák látványa a kávézó előtt, illetve a verekedések is, amelyek mindig amiatt robbantak ki, hogy melyik tetem pontosan kihez is tartozik. Minden egyes döglött korcs darabjáért ugyanis ötven ginit fizettek a rendőrörsön.

A vadászat csak egy hétig tartott, mégis megírták a nemzetközi lapok. Jó nagy botrány lett belőle.